

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom prom. práv. Ľubomírom Samuelom, advokátska kancelária, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 59/2017 a jeho uznesením zo 17. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj

„sťažovateľ v 1. rade“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 3. rade“; všetci spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 59/2017 a jeho uznesením zo 17. októbra 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli rozsudkom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 88/2011 z 22. februára 2017 uznaní vinnými zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Za to bol všetkým sťažovateľom uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý bol podmiennečne odložený sťažovateľom v 1. a 3. rade na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov a sťažovateľovi v 2. rade na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu sťažovatelia podali odvolania, o ktorých krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 To 59/2017 zo 17. októbra 2017 rozhodol tak, že ich podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Sťažovatelia sú presvedčení, že krajský súd svojím postupom a rozhodnutím porušil ich označené základné práva zaručené ústavou a právo zaručené dohovorom, a to z dôvodu, že *„nezohľadnil a vôbec sa nevysporiadal“* s ich odvolaním a *„nevykonal dôkazy, ktoré... navrhli“*, preto považujú uznesenie krajského súdu, ale aj rozsudok okresného súdu za arbitrárne. Tvrdia, že *„Súdy svojvoľne a v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ÚSTAVY SR postupovali, keď nespĺnili svoje základné povinnosti uvedené v týchto ustanoveniach ÚSTAVY SR a preto ich rozhodnutia sú nespravodlivé teda v rozpore aj s čl. 6 ods. 1 DOHOVORU. Porušenie týchto ustanovení ÚSTAVY SR a DOHOVORU je možné napraviť len zrušením uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa*

17. 10. 2017 s tým, aby tento nekonal a nerozhodol arbitrárne, ale aj s prihliadnutím na dôkazy, ktoré vyznievajú v náš prospech, aby vykonal dôkazy, ktoré pôvodne odmietol a len potom by mohol vo veci ohľadne našej viny rozhodnúť spravodlivo. Súd sa nevysporiadali najmä s otázkou, prečo až s odstupom niekoľko mesiacov pošk. ██████ oznámil, že sme sa mu vyhrážali takým spôsobom, z ktorého vyvodil záver, že ho chceme vydierať. Podotýkame, že tento údaj sa dá objektívne preveriť oboznámením spisu 1 T 76/12 Okresného súdu v Banskej Bystrici a zadovážením kamery, ktorá snímala náš príchod do areálu poškodeného, nakoľko z obrazových záznamov kamier, ktoré boli predložené súdom sa táto skutočnosť objektívne nedá zistiť a záznam z kamery, ktorý túto skutočnosť zachytáva nebol súdu z neznámych príčin predložený a súdy odmietli vykonať tieto dôkazy, ktoré podľa nášho názoru preukážu našu nevinu.“.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia navrhli, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom vyslovil, že „boli porušené naše základné práva garantované čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ÚSTAVY SR a čl. 6 ods. 1 DOHOVORU postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 10. 2017, sp. zn. 3To/59/2017“. Zároveň navrhli, aby „uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 10. 2017, sp. zn. 3 To/59/2017 bolo zrušené a vec vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie“.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

11. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 59/2017 a jeho uznesením zo 17. októbra 2017, ku ktorému malo dôjsť nezohľadnením argumentácie uvedenej sťažovateľmi v odvolaniach

proti rozsudku súdu prvého stupňa, nevykonaním sťažovateľmi navrhovaných dôkazov, a teda arbitrárnym rozhodnutím v danej trestnej veci.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

15. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

16. V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom

kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

17. Z uvedených aspektov ústavný súd pristúpil k preskúmaniu sťažovateľmi napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu.

18. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 To 59/2017 zo 17. októbra 2017 v relevantnej časti uviedol:

„Podľa názoru odvolacieho súdu je z odôvodnenia rozsudku zrejmé, ako sa prvostupňový súd... vysporiadal s obhajobu obžalovaných, ktorú títo prednášali počas prípravného konania, ako aj v priebehu predchádzajúcich hlavných pojednávanií, prečo tento obrane neuveril a prečo rozhodol, že obžalovaní sú vinní z trestnej činnosti tak, ako je to uvedené v napadnutom rozsudku.

Krajský súd v Banskej Bystrici preto nemá pochybnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného rozsiahleho dokazovania na viacerých hlavných pojednávaniach a aj podľa názoru súdu je nimi preukázané, že všetci 4 obžalovaní sa dopustili voči poškodenému... zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v tomto napadnutom rozsudku...

.. krajský súd, keďže si skutkové zistenia ako aj právne posúdenie konania obžalovaných podrobne a dostatočne presvedčivo osvojil a v konečnom dôsledku na ne odkazuje, bližšie dôvody svojho rozhodnutia k týmto dôvodom uvádzať nebude. Takýto postup odvolacieho súdu je aj v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, kde jednoznačne vyplýva, že v princípe sa odvolací súd môže pri potvrdzovaní rozhodnutia obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, ak sa tento s vytýkanými nedostatkami v konečnom dôsledku v celom rozsahu vysporiada.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaných produkované v ich odvolaniach, tu krajský súd musí konštatovať, že v podstate tieto námietky sú totožné a stále tie isté tak, ako ich obžalovaní uvádzali nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavných pojednávaniach,

ako aj v predchádzajúcich odvolaniach, kde sa s týmito dôvodmi vysporiadaval krajský súd. Je nepochybné, že tak ako to vyplýva aj z kamerového záznamu založeného v trestnom spise, že všetci 4 obžalovaní boli v priestoroch areálu autobazáru, z ich chôdze, postoja a zo záznamov z týchto kamier nevyplýva, že by mali záujem kupovať auto, ale skôr ako keby na niekoho čakali a v tomto smere je potom nutné konštatovať, že tvrdenia poškodeného a svedka [REDACTED] a [REDACTED] korešpondujú práve s tým spôsobom konania obžalovaných, ktorý je zachytený na tomto kamerovom systéme.

Návrhy obžalovaných, aby boli vypočutí príslušníci polície, prípadne pôvodný obhajca obžalovaných [REDACTED], aj podľa názoru krajského súdu sú nadbytočné, pretože ide o osoby, ktoré sa priamo nezúčastnili na trestnej činnosti obžalovaných, mohli by rozprávať len skutočnosti, ktoré sa dozvedeli pri výkone svojho povolania, pričom priami svedkovia týchto okolností o tom zákonným spôsobom vo veci vypovedali a okresný súd sa s týmito dôkazmi dostatočne presvedčivo vysporiadal v napadnutom rozsudku. “

19. Pretože sa krajský súd sa v celom rozsahu s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal, ústavný súd považoval za potrebné relevantnú časť odôvodnenia rozsudku sp. zn. 5 T 88/2011 z 22. februára 2017 citovať:

„Aj napriek tomu, že všetci obžalovaní od počiatku popierajú svoju vinu, aj keď nepopierajú, že sa v deň skutku v bazáre nachádzali, išli tam však za účelom prezretia, resp. kúpy auta. Tak ako uvádzali verzie všetci obžalovaní, niektorí uviedli, že dôvodom návštevy bola kúpa auta, len obžalovaný 3/ [REDACTED] uviedol, že obžalovaný 2/ mal úmysel auto predať. Zároveň všetci obžalovaní tvrdili, že do autobazáru prišli len štyria na dvoch autách, čo nezodpovedá záznamu z kamier, keďže je preukázané, že tých osôb tam bolo podstatne viac a túto skutočnosť spomenul aj poškodený, ako aj svedkovia [REDACTED] a [REDACTED]. Práve tieto osoby spomínali počet ľudí osem. Obžalovaní tvrdili, že k žiadnemu incidentu nedošlo, len k vyťahaniu za ucho, ktoré priznal obžalovaný 2/ [REDACTED]. Táto verzia nezodpovedá jednak tvrdeniu poškodeného, ako aj svedkov [REDACTED] a [REDACTED] ako aj zo záznamu z bezpečnostných kamier. Konflikt podľa súdu nevznikol kvôli prezeraniu auta, ale obžalovaní tam išli s určitým zámerom, a to postrašiť poškodeného, ktorý v tom čase mal určité problémy s [REDACTED] a výsledkom malo byť, aby tejto osobe dal poškodený pokoj, aby ho nekontaktoval a neriešil spory ohľadom poskytnutia finančných

prostriedkov vo výške 5 miliónov Sk. Tvrdenie, že nedošlo k napadnutiu poškodeného zo strany obžalovaných nie je preukázané, nakoľko svedkovia [REDACTED] a [REDACTED] presne popísali spôsob konania obžalovaných 1/ až 4/ a tieto výpovede korešpondujú s výpoveďou poškodeného. Na zábere z bezpečnostnej kamery je viditeľné napadnutie poškodeného obžalovaným 2/ a to úderom nohou, napriek tomu, že obžalovaný 2/ túto okolnosť popieral. Skutočnosť, že došlo k nátlaku a vystrašeniu poškodeného potvrdzujú aj výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED], ktorí osoby obžalovaných pri rekognícii opoznali. Keďže z DVD záznamu vyplýva aj napadnutie kopnutím, je zrejmé, že stretnutie rozhodne nebolo priateľského charakteru, čo potvrdil aj poškodený s tým, že uviedol, že mal strach oproti početnejšej skupine ľudí s tým, že sa následne musí zdržiavať mimo územia SR z obavy o svoj život a zdravie. Obžaloba nebola postavená na ublížení na zdraví poškodeného, ale na tom, že došlo k hrozbe poškodenému zvýraznenou fyzickým útokom, aj keď ľahšieho charakteru. Poškodený [REDACTED] jednoznačne na hlavnom pojednávaní dňa 25. 11. 2013 zotrval na svojich tvrdeniach z prípravného konania, podotkol, že na mieste samom pri príchode nebol a mal byť zavolaný na miesto samé z neďalekej reštaurácie, pričom na miesto prišiel so svedkom [REDACTED]. Všetci svedkovia sa zhodli na tom, že tam prišli obžalovaní v tejto a iné osoby v inej trestnej veci na dvoch dňoch, ich výpovede korešpondujú aj s inými dôkazmi. Všetci svedkovia popreli verziu obžalovaných o tom, že incident mal vzniknúť kvôli zlému parkovaniu. Pokiaľ boli návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov - [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], súd tieto návrhy zamietol z dôvodu, že je výpoveďami poškodených a svedkov dostatočne zistený skutkový stav a tento vyplýva aj z iných vykonaných dôkazov.

Vydieranie v zmysle § 189 ods. 1 Tr. zákona musí smerovať k tomu, aby iný buď niečo konal alebo niečo opomenul alebo niečo trpel. Trestný čin je dokonaný už samotným násilným konaním, uskutočnením hrozby násilím alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Pre trestnú zodpovednosť páchatel'a sa nevyžaduje, aby páchatel' aj skutočne dosiahol to, čo sledoval. Cieľ, ktorý chce páchatel' dosiahnuť, však musí byť adresovaný poškodenému a poškodený ho musí tak vnímať. Skutočnosť, že cieľ, ktorý páchatelia chceli dosiahnuť a aj dosiahli vyplýva z toho, že podľa svedka [REDACTED] si poškodený zabezpečil nepriestrelnú vestu aj zbraň a samotný svedok potvrdil, že s pánom [REDACTED] bol naposledy niekedy v lete 2012, keďže tento strach uňho pretrvával a bol schovaný v zahraničí, pričom dovtedy nemal

žiaden dôvod sa takto správať. Preto po vykonanom dokazovaní súd kvalifikoval konanie všetkých štyroch obžalovaných ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona. V tomto smere sa pre spolupáchateľstvo nevyžaduje, aby spôsob konania jednotlivých spolupáchateľov musel byť rovnakej intenzity, stačí, že napĺňajú objektívnu stránku rovnakej skutkovej podstaty. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti stačí aj dohoda konkludentná, pokiaľ si každý z páchatel'ov uvedomuje, že jeho konanie a konanie ostatných spolupáchateľov smeruje k spoločnému spáchaniu trestného činu, resp. aspoň s tým musí byť uzrozmeneý.“

20. Z citovaných častí odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že ako celok dávajú jasné a dostatočné odpovede na všetky pre rozhodnutie o vine a treste sťažovateľov relevantné skutkové a právne otázky.

21. Okresný súd v rozsudku sp. zn. 5 T 88/2011 z 22. februára 2017, s odôvodnením ktorého sa krajský súd stotožnil, jednoznačne uviedol, ktoré skutočnosti z ktorých dôkazov považoval za preukázané a ako ich bolo z jeho pohľadu potrebné hodnotiť. Dôkazné prostriedky, z ktorých relevantné dôkazy pre svoje závery použil, pritom explicitne v odôvodnení svojho rozhodnutia označil. Išlo predovšetkým o výpovede dvoch priamych svedkov udalosti, kamerový záznam a výpoveď poškodeného. Konfrontoval tvrdenia sťažovateľov so zisteniami vyplývajúcimi z dôkazov, ktoré verziu priebehu skutkového deja, tak ako ho uviedli sťažovatelia, vyvracajú, a ozrejmil, prečo sa v konečnom dôsledku priklonil k prijatým meritórnym záverom o ich vine. Neopomenul venovať sa ani návrhom na vykonanie ďalšieho dokazovania, ktorým nevyhoveli z dôvodu, že skutkový stav považoval za dostatočne zistený na základe už vykonaného dokazovania. Presvedčivo formuloval aj naplnenie obligatórných znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu sťažovateľmi.

22. Krajský súd sa takisto argumentáciou sťažovateľov predloženou v ich odvolaniach proti rozsudku okresného súdu zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s ňou aj vysporiadal. V napadnutom uznesení stručne zopakoval, z ktorých dôkazných

prostriedkov aké dôkazy vyplynuli a vyhodnotil ich súhlasne s tým, ako to urobil súd prvého stupňa.

23. Odvolací súd neopomenul reagovať aj na odvolacie návrhy vykonať vo veci ďalšie dokazovanie výsluchmi svedkov, avšak toto považoval za nadbytočné, pretože nešlo o svedkov zúčastnených priamo na súdnej trestnej činnosti, pritom priami svedkovia udalosti boli zákonným spôsobom v tejto trestnej veci vypočutí. Ústavný súd k tomu dodáva, že z práva na obhajobu ale ani práva na spravodlivý proces nevyplýva pre sťažovateľov právo, aby súdy akceptovali všetky ich návrhy na vykonanie dokazovania, ale aby mali možnosť tieto návrhy predniesť. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vyvodzuje záver, že súd nie je povinný za každých okolností vykonať všetky dôkazy, ktoré strana navrhne. Prípustnosť dôkazov nie je dohovorom regulovaná a ide o otázku, ktorú upravuje predovšetkým vnútroštátne právo. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania je otázka, ktorú posudzujú predovšetkým vnútroštátne orgány (rozhodnutie Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91, podobne II. ÚS 25/07). Aj podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nie je súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť vykonať dôkazy označené účastníkmi konania (I. ÚS 75/96, II. ÚS 153/03). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej (napr. II. ÚS 218/00, IV. ÚS 182/04).

24. Preto podľa názoru ústavného súdu, ak sa krajský súd zaoberal návrhmi na vykonanie ďalšieho dokazovania v danej trestnej veci, avšak týmto nevyhovelo za súčasného riadneho odôvodnenia, prečo tak urobil, nemohol zasiahnuť do základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé súdne konanie.

25. Pokiaľ ide o sťažovateľmi tvrdenú arbitrárnosť uznesenia krajského súdu, ústavný súd poznamenáva, že predmetné rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu z 22. februára 2017 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, a teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ ide

o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vnútorne logické, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia, nie je arbitrárne a zrozumiteľným, preskúmateľným a dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo bolo potrebné odvolania sťažovateľov odmietnuť.

26. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, keďže krajský súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

27. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

28. Ústavný súd na základe uvedených skutočností sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

29. Zjavne neopodstatnenou je sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní (v tomto prípade strán trestného konania) zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy. Je totiž zjavné, že zásah do tohto práva sťažovateľa spájajú (odvíjajú) s porušením základného práva na súdnu ochranu spočívajúcim v nevyhovení návrhu na doplnenie dokazovania konajúcimi všeobecnými súdmi. Keďže však ústavný súd porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil, nemohol konštatovať ani porušenie základného práva na rovnosť v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľov a v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Pretože sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími ich požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018